

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ!

Συντάχθηκε απο τον/την Ονειρόκοσμος
Σάββατο, 31 Μαΐου 2008 18:41

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ!

(ένα θεατρικό του Ντάριο Φο)

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Σκηνή: Ένα συνηθισμένο εργατικό σπίτι. ένα τραπέζι στο κέντρο και στις πλευρές ένα κρεβάτι και μια ντουλάπα. Επίσης ένας μπουφές, ένα ψυγείο, μια κουζίνα γκαζιού και σε μικρή απόσταση δυο μπουτίλιες οξυγόνου.

Μπαίνει μια γυναίκα (Αντονία) ακολουθούμενη από μια άλλη πιο νέα (Μαργαρίτα), φορτωμένες με ψώνια που τ' αφήνουν πάνω στο τραπέζι.

ΑΝΤ. Στάθηκα τυχερή που σε συνάντησα. Διαφορετικά δεν ξέρω πώς θα τα κουβαλούσα όλα αυτά.

ΜΑΡ. Μπορώ να μάθω πού βρήκες χρήματα για ν' αγοράσεις όλα αυτά τα πράγματα;

ΑΝΤ. Στο είπα πως δεν τα αγόρασα. Τα κέρδισα με κουπόνια του TIDE.

Έπειτα βρήκα μέσα σ' ένα τέτοιο κουτί ένα χρυσό νόμισμα.

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ!

Συντάχθηκε απο τον/την Ονειρόκοσμος
Σάββατο, 31 Μαΐου 2008 18:41

ΜΑΡ. Αυτά πήγαινε να τα πεις σε καμιά άλλη... χρυσό νόμισμα.

ΑΝΤ. Γιατί δεν το πιστεύεις;

ΜΑΡ. Ε..., όχι.

ΑΝΤ. Τότε να σου διηγηθώ κάτι άλλο. Έ... πού πας;

ΜΑΡ. (Πάει να φύγει). Γεια σου.

ΑΝΤ. Στάσου, στάσου. Περίμενε. Θα σου πω την αλήθεια αλλά πρώτα κλείσε την πόρτα.

ΜΑΡ. (Κλείνει την πόρτα). Εμπρός λέγε. (Κάθετε)

ΑΝΤ. Λοιπόν πήγα στο σούπερ-μάρκετ και εκεί ήταν ένα τσούρμο γυναίκες και δυο-τρεις άνδρες που κάνανε μεγάλη φασαρία για τις τιμές που αυξήθηκαν μέχρι αηδίας.

ΜΑΡ. Σωστά το 'πες. Μέχρι αηδίας.

ΑΝΤ. (Κοιτά τα ψώνια που με το ζόρι χωρούσαν μέσα στο ντουλάπι). Τα ζυμαρικά και η ζάχαρη δε λέγεται. Για να μη μιλήσουμε για το κρέας και τα συσκευασμένα είδη. Και ο διευθυντής προσπαθούσε να μας καλμάρει. «Μα εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα» έλεγε «τις τιμές τις βάζει η διεύθυνση, αυτή αποφάσισε την αύξηση». «Αποφάσισε; Με ποιανού άδεια;» «Με κανενός άδεια. Είναι νόμιμο. Υπάρχει ελεύθερο εμπόριο, ελεύθερος ανταγωνισμός.» Ελεύθερος ανταγωνισμός εναντίον ποιου; εναντίον μας; Και 'μεις πάντα πρέπει ν' απειλούμαστε, τα λεφτά ή τη ζωή σας. «Είστε ληστές», τους φώναξα εγώ. Και μετά κρύφτηκα.

ΜΑΡ. Μπράβο. Σωστά έκανες.

ΑΝΤ. Μετά μια γυναίκα είπε: «Φτάνει μέχρι εδώ. Αυτή τη φορά τις τιμές θα τις καθορίσουμε εμείς. Θα πληρώσουμε αυτό που πληρώναμε πέρυσι. Και αν κάνετε τους δύσκολους τα παίρνουμε και φεύγουμε χωρίς να πληρώσουμε τίποτα. Καταλάβετε;» Έπρεπε να δεις το διευθυντή. Έγινε άσπρος σαν το πανί. «Είστε τρελές. Θα καλέσω την αστυνομία». Φεύγει προς το ταμείο σαν αστραπή για να τηλεφωνήσει, μα το τηλέφωνο δε λειτουργεί. Κάποιος έκοψε το καλώδιο. «Συγγνώμη αφήστε με να πάω στο γραφείο μου. συγγνώμη». Αλλά δεν μπορούσε να περάσει. Όλες οι γυναίκες από γύρω του. Μας σπρώχνε. Και τότε μια γυναίκα κάνει πως τρώει τάχα μια κλωτσιά, πέφτει κάτω και κάνει τη λιπόθυμη.

ΜΑΡ. (Γελώντας). Α...α... τι ωραία!

ΑΝΤ. «Δειλέ», φωνάζει μια νταρντανογυναίκα. «Τα 'βαλες με μια φτωχή γυναίκα που ίσως είναι έγκυος. Αν χάσει το παιδί να δεις τι έχεις να πάθεις. Δολοφόνε». Και μετά όλες μαζί. «Παιδοκτόνε».

ΜΑΡ. (Γελώντας) Αχ... πόσο λυπάμαι που δεν ήμουν κι εγώ.

ΑΝΤ. Κρίμα, ήταν σωστό πανηγύρι.

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ!

Συντάχθηκε απο τον/την Ονειρόκοσμος
Σάββατο, 31 Μαΐου 2008 18:41

ΜΑΡ. Και πώς τέλειωσε;

ΑΝΤ. Πληρώσαμε αυτό που αποφασίσαμε. Πρέπει να σου πω πως κάποια το παράκανε λιγάκι. Θέλησε για τα πράγματα που πήρε να της κάνει πίστωση, χωρίς να δώσει καν όνομα. «Δεν θα σας πω πού μένω» έλεγε «γιατί μετά κύριε διευθυντά είστε ικανός να με καταγγείλετε, σας ξέρω εγώ. Πρέπει να μου έχετε εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη είναι η ψυχή του εμπορίου. Αυτό δε λέτε πάντα; Λοιπόν, εις το επανιδείν και καλή εμπιστοσύνη».

ΜΑΡ. Χα.... χα.... χα.

ΑΝΤ. «Έρχεται η αστυνομία», άρχισε να φωνάζει κάποια, αλλά ήταν παραμύθι. Τότε όλες μας το βάλουμε στα πόδια. Άλλη άφηνε κάτω τα ψώνια και άλλες ξεσπούσαν σε κλάματα. «Ησυχία, ησυχία», άρχισαν να φωνάζουν κάτι εργάτες που βρέθηκαν εκεί. «Γιατί τα κάνετε πάνω σας, γιατί σας πιάνει τέτοιος φόβος για την αστυνομία; Για το Θεό. Είναι δικαίωμα σας να πληρώσετε αυτό που πρέπει.» Τότε αρχίσαμε να φωνάζουμε όλες μαζί. «Δεν πληρώνουμε, δεν πληρώνουμε». Και αυτό μετράει για τα λεφτά που μας κλέψανε τόσα χρόνια που ψωνίζουμε εδώ. Και δώστου και φεύγανε φορτωμένες με πράγματα. και τότε το ξανασκέφτηκα. Έκανα όλα τα ψώνια από την αρχή. «Δεν πληρώνουμε», φώναξα και όλες οι άλλες φώναζαν μαζί.

ΜΑΡ. Αχ, τι ωραία. Να πάρει η ευχή, να μην είμαι κι εγώ εκεί.

(απόσπασμα από το θεατρικό έργο "Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω!" του Ντάριο Φο - εκδ. "Εκδοτική ομάδα")

ΟΝΕΙΡΟΚΟΣΜΟΣ: Ευτυχώς για εμάς, υπάρχουν άνθρωποι σαν το Ντάριο Φο, που το χιούμορ

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ, ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ!

Συντάχθηκε απο τον/την Ονειρόκοσμος
Σάββατο, 31 Μαΐου 2008 18:41

τους τσακίζει κόκκαλα με την ίδια επιτυχία όσα χρόνια κι αν περάσουν!

